

Iva
Pekárková
Levhartice

—
MLADÁ FRONTA

Iva
Pekárková

Levhartice

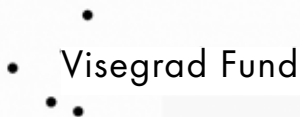

Iva
Pekárková

Levhartice

MLADÁ FRONTA

Vznik této knihy podpořil Mezinárodní visegrádský fond

© Iva Pekárková, 2013

ISBN 978-80-204-3038-0

Omlouvám se imaginárnímu eskymáckému kmeni za to, jak jsem překroutila a úmyslně špatně pochopila jeho dávno opuštěné tradice. Jistě nemusím vysvětlovat, že příhoda popisovaná na začátku knihy se udála pouze v představách hrdiny Milly. Milla je ostatně přesvědčená, že Inuité se ke svým starým ženám nikdy nechovali tak prezíravě jako někteří Češi, a tohle byl jenom takový příměr. Tenhle eskymácký kmen prostě neexistuje.

Zato kmen Ibo a všechny ostatní kmeny v knize zmíněné existují a já jsem se pokusila popsat jejich tradice, jazyk i životní styl, jak nejlépe umím.

Ke vzniku téhle knihy tak či onak přispěli: Blanka Melová, čarodějnice Susan z kmene Itsekiri, Darren Cadogan, Frank Chukwudy, Glynne Jones, Helena Sivak, hospoda Albion ve čtvrti South Norwood, Jana Myslivečková, Jiřina Mejkalová, Káča Lepič, Karíma Sadio, Katka Janoušková, Kenneth Osieme Odozi, Ladislav Denis Verecký (když byl ještě naživu, ale i když už nebyl), lavička na břehu Dunaje v Budapešti, lavička v parku u jezírka ve čtvrti South Norwood, Marta Ugochukwu, Ola a Tom Bártovi, Omisola, Peter Kimani, Paul Arobaga, Radek Pekárek, Renata Jarošová, rodina Hrochů ze Slunečné, sousedé v Rokytnici v Orlických horách, Tereza Šmrhová-Kovács, Tomáš Vojáček, Veronika Blouhá, Veronika Rusková a další.

Levhart nemůže změnit své skvrny.

AFRICKÉ PŘÍSLOVÍ

Část první

Léčba sexem

Iglú rostlo.

Její soukmenovci pomalu, s nevzrušenou pravidelností, pokládali ledové kvádry jeden na druhý, pečlivě uhlazovali spáry mezi nimi a polévali je vodou.

„Já nechci!“ křičela. „Ne! To je nefér!“

Tady u severního pólu mrzlo, až praštělo, a voda rychle zamrzala.

„Tohle mi nedělejte!“ prosila.

Led stříbřitě - výhrůžně - zvonil.

„Proč mi to děláte?“ dotírala na ně.

Muži si jí nevšímali. Činili se dál.

„Proč? Proč? Proč?“ rozléhalo se sněhovou plání.

Konečně se jeden otočil, uplivil dírou mezi zuby a uchechtl se: „Jsi stará.“

Přitáhl si k tělu bundu s kapucí, kterou mu nedávno ušila z vlčí kůže, a dál se věnoval ledovým kvádrům.

„Ale já nejsem stará!“ volala. „Cítím se mladá a plná sil. To bych snad přece poznala, kdybych opravdu byla stará.“

„Jsi stará,“ ujistil ji jiný. Rukama v tuleních palčácích, které mu před časem vyrobila, ji odstrčil stranou, ať nepřekáží.

„Tak proč se cítím mladá? Proč mám pocit, že život zrovna začíná?“

„Jsi stará.“

Náčelník - sám náčelník! - přiložil k iglú další kvádr, naklonil hlavu v liščí čepici, kterou mu nedávno věnovala, a přesvědčoval se, jestli dobře sedí. Strčil si do úst kus pemikanu, který pro něho nasušila, a vysával ho bezzubými dásněmi. Vypadal spokojeně. Jako pokaždé, když dodržoval tradice a vedl svůj kmen k větší slávě. Ovšem, i tohle iglú je tradice.

„Ši stará,“ zašišlal moudře.

„Jsem o dvacet zim mladší než ty. Proč nepostavíš pohřební iglú sobě?“ ptala se drze.

Stavitelé strnuli v půli pohybu a otrásli se tichým smíchem: „Ty jsi přece žena! Jsi stará.“

Bu-u-um! Na stavbu dopadl další kvádr, zdi se začaly zakřivovat. Zakrátko bude iglú hotové.

„Jsem pro kmen užitečná! Umím šít šaty jako málokterá – vždyť kolik z vás jsem oblékla! Žvýkám kůže dvakrát rychleji než mladé holky. Zuby mám pořád zdravé. Podívejte!“

Nepodívali se. „Jsi stará.“

Náčelník položil navrch poslední kvádr. Šouravě iglú obešel, dotýkal se spojů, přesvědčoval se, že kvádry drží pevně. Spokojeně zamlaskl.

Rozevřel se před ní mrazivý otvor. Nebyl temný. Zledovatělým sněhem pronikaly sluneční paprsky a uvnitř iglú bylo světlo. Na podlahu pro ni pohodili starou a olezlou tulení kůži. Náčelník jí – gestem zároveň velebným a všedním – pokynul, ať zaleze.

Ostatní ji obstoupili v půlkruhu a s tím stejným všedním, ale nevšedním výrazem vyčkávali. Pohřební iglú pro stařenu stavěli dosti často, ale přece jim myšlenka na smrt rozžíhala v očích zvláštní jas.

A ona křičela. Žebrala. Prosila. Vyhržovala, i když nebylo čím. Škrábala, kousala, kopala. Plakala, až jí na tvářích zamrzly slzy.

Za zády mužů se objevily ženy. Některé mladé, co ještě neměly děti. Některé z její generace, jenom o dvě, tři zimy mladší. Těm mladým se na tvářích zračilo vzrušení. Těm starším taky... hrůza.

A přece právě ony volaly nejhlasitěji: „Je stará! Musí to tak být!“

Zahnali ji do iglú a vchod zazdili posledním kvádrem. Zvuky se ztlumily. A ona jako ve snách slyšela útržky jejich hovoru, když odcházeli. Poslední šel bezzubý náčelník. Držel se vzadu, nohy měl napuchlé a kulhal víc, než přiznal ostatním. Šoural se ke svému iglú pro živé, k pemikanu, který mu připravila, k teplu lojových svic a mladých manželek, které čas od času vyměňoval.

Třískala pěstmi do zvonivě průsvitných stěn. Led se barvil krví na růžovo, ale nepohnul se ani o píd'. Kopala do zdí, bušila do nich hlavou. Pak se je pokoušela rozehřát dlaněmi, uprosit, aby ji pustily ven.

Ale neměla v sobě dost tepla.

Stulila se na smrdutou tulení kůži. Chlad jí prostupoval masem a pronikal do kostí. Z prstů už měla ledové střechýle a na osrdí cítila hrot rampouchu, který zanedlouho proroste do středu a zabije ji. Věděla, že zemře, ale už ji to neděsilo. Na iglú se tiše snášel sníh a s každou dopadlou vločkou v ní rostlo přesvědčení, že už je vážně stará, že si smrt zaslouhuje.

Než zledovatělo srdce, bylo už jí to skoro fuk.

Ale co to? Z jiného středu těla, z místa, kudy se rodí děti, z toho otvoru, kde to tak příjemně lechtávalo, když si k ní některý z lovců přilehl na kožešině, se šířilo teplo. Žhavo. Jako by se v ní narodila sopka. Tavila napadaný sníh, rampouchy měnila v loužičky vlažné vody. Prohřála ji svým teplem, probouzela k životu. K novému životu? Tím si nebyla jistá, ale život to rozhodně byl.

Už ví, odkud je to teplo.

Miluje se.

Ne, nemiluje. Šoustá, mrdá, prcá, souloží, šuká, šoupe, jebe, fakuje, užívá si úplně normálního, neúchylného, nebezpečného sexu mezi dvěma dospělými jedinci, kteří jsou oba se vším srozuměni a s obcováním souhlasí. Víc než souhlasí. Jsou z toho nadšení! Jsou unesení, jsou mimo, jsou kde-si v mezičase, v mimozemí, v...

...jsou v hotelovém pokoji, není to nejlacinější hotel, chlap se snaží, chlap by se styděl ji pozvat do laciného hotelu, chlap neví, že Milla není snob, šoustala, mrdala, prcala by s ním i na olezlé matraci v přístěnku za barákem, souložila, šukala, jebala by s ním třeba na lavičce v parku nebo pod keřem, na voňavé, eroticky - nemravně! - rozměklé, zvlhlé půdě, kde se to hemží žížalami a novým životem, omamně to páchne kořeny bytí, co tady možná jednou vyroste, obcovala by s ním pod mostem, v autě, na zadním sedadle autobusu, byla by si oblékla dlouhou řasnatou sukni, aby ji mohl opřít o vysoký plot v pochcaném růžku za nádražím, kde to páchne močí a asfaltem a kde nejsou bezpečnostní kamery.

Jenže tohle chlap nevěděl. Platil za hotel, aby ji neuražil. Myslel si, že Mille na tomhle záleží. Samozřejmě se pletl. V tomhle byl konformista.

Myslel si taky, že Mille nejde o něho. Myslel si, že se ráda pomiluje s leckým, kdo zaplatí za hotel, teda pokud se jí ten chlápek bude líbit, pokud Milla bude chtít. Myslel si asi - nikdy o tom nemluvili - že na něm samotném moc nezáleží, že je zaměnitelný, že jejich pobyt TADY, TEĎ v tomhle hotelu, neúměrně drahém, jejich milování, jejich šoustání, jejich sex je tak trochu dílem náhody. Samozřejmě se nepletl. V tomhle byl realista.

Tenhle sex byl fajn. Byl skvělý, tak jako většina sexu v TOMHLE Millině životě. Asi se naučila správně vybírat. Předtím si užila spousty sexu. Průměrného, obyčejného, rutinního sexu, nudného k ukousání. Po celá léta, po desetiletí ležela na zádech (jak jinak) a pokoušela se sama sobě namluvit, že se země - KONEČNĚ! - pohnula. Že se strop - přece jen - nepatrně houpe. Že ta prasklina v omítce pod stropem má mimořádné symbolické významy, které by v nenabuzeném stavu nevnímala...

Milla nesčetněkrát počítala přírazy - jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest... - a nesčetněkrát ji ohromilo, když se jí skutečně povedlo udělat u čísla sto, jak si to plánovala. (A pak se v duchu rozchechtala, protože on se udělal u čísla sto jedna - a Milly se zmocnilo podezření, že tenhle šťastně sdílený orgasmus - tak láskyplný, tak UPŘÍMNÝ, tak FILMOVÝ - není víc než partnerská matika - vypočtený, vypočítaný... vždyť i on musel počítat do sta a slibovat si totéž co ona, jak jinak by se to povedlo?)

Milla byla veteránkou nudných souloží ze zvyku, protože nikdo lepší tu zrovna nebyl, veteránkou láskyplného sexu bez vášni i vášnivého sexu z nenávisti. Veteránkou představy, že věrnost je ctností, která veškerou nudu vyváží.

Jenže ty pominuly, když ji zazdili do iglů.

V novém životě - hned od začátku - si Milla udělala z pící průchodák. Jeden čas jí to vyhovovalo.

Bylo jí dvaachtyřicet - věk, kdy prý řadu žen opouštějí dobré mravy. Kdy chtějí šoustat s každým a se všemi. Věk, kdy prý touží patřit všem - a chtějí to mít pod kontrolou. (Nepatří samozřejmě nikomu a pod kontrolou to vůbec nemají.) Věk, kdy prý chtějí být dobré. Skvělé. Krásné tam, kde na tom nejvíc záleží, protože na pohled už krásné nejsou. Věk, kdy touží chlapa omámit, uzemnit ho, kdy touží vynalézat polohy, co se nevešly do Kámasútry, hodiny denně cvičit dno pánevní a pubococcygeus si vypracovat tak, že by je vzali na olympiádu - v případě,

že by snad z vysávání a drcení penisů náhodou udělali disciplínu. Vědí, že z tohohle jsou chlapi na větvi, i když se takových žen snad trochu bojí, jako by ta štěrbinka v jejich rozkroku byla žraločí tlama, velkolepá ústa plná zubů a rozkoše, která vás – pokud budou chtít – něžně uchopí do sevření, jehož sametovost jste nikdy nepoznali, a pokud budou chtít, tak vás sežerou.

Pro Millu to bylo příjemné období, nečekané a mámivé, nadané silami, o jejichž existenci nikdy netušila (a kdyby jí o nich snad někdo vyprávěl, myslela by si, že se zbláznil). Ještě teď, dobře rok nato, co ji nakazil šoustající virus, nevěřila svým očím, myslela, že snad sní: její naivní představy o lásce se jedna po druhé plnily. V seznamu všeho, co chce ještě poznat, než bude jednou provždy v přechodu, si mohla denně odškrtnávat položky: Ano, už jsem měla studenta střední školy – pravda, ani on nebyl panic. Ano, už jsem měla Araba, černocho, Pákistánce – a s každým z nich to mělo svoje kouzlo, přestože všichni byli tak nějak nijací... Ano, přinutila jsem kluka o pětadvacet let mladšího být projednou docela dobrý – a poslouchala jeho přísahy, že mi zaručeně není přes třicet. Ano, inspirovala jsem chlápka o dobrých patnáct let staršího, aby se mu to třikrát po sobě postavilo, a poslouchala jeho přísahy, že to, co se mnou, nepoznal ještě nikdy s nikým, a toužil si mě brát. Poznala jsem, jaké to může být, když to děláte se dvěma chlapama naráz (a přijala jejich vděčnost, přestože by spíš měli přijímat oni mou), i to, jaké to může být, když pro svého partnera seženete ženskou, ochotnou dělat to ve třech, a potom dlouho sklízíte jeho vděk a ujišťování, že tohle bylo poprvé, co... Millin druhý život byl plný – čeho?

Nenudného, ale bezvýznamného sexu? Mindráku velikosti autobusu, který si marně léčila? Smutku a zoufalství, o které se neměla s kým podělit, a tak je uzavřela hluboko do sebe a pak systematicky pátrala po někom s kokotem tak dlouhým a léčivým, že tenhle bolavý střed v ní dokáže nabodnout a vysát?

Fakt je, že nečekaně omládlá.

Slýchala to už dřív: Když ženská přijede do Londýna, omládne o deset let. Netušila tenkrát, jak to funguje – a netuší to ani dneska. Některé říkaly, že je Londýn plný docela hezkých mužských a šeredných bab, takže se není čemu divit – chlapi jsou z průměrně hezké Slovanky docela pať, i když už je poněkud obstarožní. Jiné říkaly, že je to jenom zdání – chlapi jsou tu zdvořilí – byť studení čumáci – a představa, že se jim snad víc líbí, je iluzorní – balí ji jen proto, že je k mání (a k mání je pro ně každá cizinka). A nijak vážně to nemyslí – je tady vyšší partnerský obrat než ve vlasti, i když jen v některých kruzích – chlapi víc šoustají, hledají nové a nové krávy, které jsou ochotné to s nima dělat, takže se někdy může zdát, že projevují zájem právě o ni. Ale prdlačky.

Teorií byly tři prdele, ale ten fakt byl nevyvratitelný: milosrdná zrcadla tu neměli a Milla, když se do některého koukla, byla pořád ta samá třiačtyřicítka s náznakem vrásek u očí a pozadím jak za tři sta valach, nanalíčená, tak jako obvykle, a navlečená v tom nejlacinějším tričku a džínách, jaké koupila v supermarketu. Nebyla ani o den mladší než stařena, kterou její kmen zazdil do ledu, jen aby už na ni nemuseli koukat.

V Anglii ji lidi viděli! V Praze už pár let měla pocit, že si na sebe nedopatřením navlékla háv, co ji činí neviditelnou. Protože nehodlala krást ani špehovat, bylo to dosti nepohodlné. Že ji neviděl manžel a nevnímaly dcery, na to se ještě dalo přivyknout. Horší bylo, když do ní vráželi neznámí lidi na ulicích – vždycky se otráslí zhnuseným úlekem: jak je možné, že z chodníku jim do cesty vyrostla nějaká stará ženská? Naučila se plížit podél zdi a uhýbat z cesty každému, pokud

se zdálo, že by se jejich dráhy mohly zkrřížit. Jak už to bývá u děvčat z Milliny generace, hledala chybu vždycky nejdřív v sobě. V tomhle případě to bylo jasné: Není ji vidět, překáží. Uhýbala z dráhy kolemjdoucím, aby si o ni neublížili.

Londýn ji vyléčil. Bylo ji najednou vidět. Chlapi jí dávali přednost ve dveřích, říkali „Až po vás, slečno“, a někteří se za ní zahleděli, když procházela okolo – jedním okem ji sledovali a nevypadali znechuceně.

Je to tak: Londýn je léčivý.

I když tu měli stejná nemilosrdná zrcadla, měli tu milosrdnější chlapy.

„Myslíš, že bychom... ještě jednou?“ řekl chlap.

Už delší dobu jí hladil tohle, ožužlával tamto, třel v prstech jedno, bral do dlaní druhé.

Ne že by si toho nevšímal. Milla (teď, když už jí nebylo dvacet) měla tělo skvěle vycvičené. Naučené přijímat rozkoše. Byl to skvěle vyladěný přístroj (teď, když už jí nebylo dvacet), skvěle seřízený autopilot, jehož úkolem bylo vstřebávat a pamatovat si všechno, co se jí líbilo, a zapomínat na všechno, co se jí nelíbilo. Fungoval bohužel jen v sexu, ale ani to nebylo k zahození.

Milliny bradavky (teď, když už neměla prsa jako zvony, ač teda zatím ani na břicho) reagovaly na dotek spolehlivě a předvídatelně jako knoflíky u rádia. Poslušně vysílaly signály, kam měly, a vzrušovaly ji, nutily ji vrátit a přist jako kočka a zvlhle se přimykala k pátrajícímu prstu, protože ten čudlík, co měla od nepaměti mezi nohama, teď taky fungoval spolehlivě. Nepatrně se roztrásla a myslela na TADY. Na TEĎ. Vlastně nemyslela. BYLA tu.

Chlapovi se to líbilo.

Znovu se pomilovali.

Pak - potom, někdy - natáhla ruku pro hodinky.

„Už musíš?“ řekl chlap. Vypadal zklamaně. Bylo teprve půl desáté a tenhle hotel přece nebyl laciný.

Milla si připjala řemínek k zápěstí. Neřekla nic.

„Opravdu?“ řekl chlap. „Tak dobrá. Odvezu tě.“

Mille už bylo přes čtyřicet, než se konečně naučila lhát.

Kdyby neprošla náročným (aspoň že neplaceným) kurzem lhaní, žvástání, vymýšlení, oblbování a matení nepřátel (i přátel), okecávání, klamání tělem neboli, správně česky řečeno, bohapustýho bulšitářství, neměl by její úprk za Kanál naprosto žádný smysl.

Teď se uměla natáhnout pro hodinky - a jediným pohybem chlapovi nalhat: „Mám partnera. Žijeme spolu. Miluju ho - a jestli jsem mu S TEBOU nevěrná - s tebou a bezpočtem jiných - tak to přece nic neznamena. Ty taky nejsi výlupek všech ctností - a troufám si snad tvrdit, že nemáš svoji ženu rád? Ano, je čas, abys mě odvez domů a vysadil mě za rohem, pár stovek metrů od baráku. Nezahrávám si se svou láskou. Nemůžu - kvůli tobě - ani kvůli ostatním - riskovat, že ztratím zázemí. Svůj právoplatný domov.“

Tohle všechno Milla chlapovi nalhala a on jí všechno zbaštil - do detailů. Anebo si to nalhal sám?

Milla se pouze natáhla na noční stůl pro hodinky.

Londýn je úžasný. Skvělý. Jednopatrový, povětšinou, přesně, jak je to učila na gymplu profesorka AJ, o dvacet let dřív zamilovaná do Anglána. Anglán ji opustil a zmizel bůhvíkam, ale ona ani potom neztratila svou lásku k Anglii, kterou v životě nenavštívila. To bylo v osmdesátých letech.

I v jednadvacátém století je Londýn jednopatrový, aspoň na okrajích, kde bydlí imigranti. Je to tisíc pospojovaných vesniček, pospojovaných do souvislých řad domků, z nichž některé jsou ještě rozdělené vejpůl, protože proč je nerozdělit? Vejde se do nich víc zoufalců. Vyděláte si víc.

V jednom z těch rozdělených domů Milla bydlela.

Bydlelo v něm ještě několik lidí, jen Millin životní partner ne.

Půl-dům byl rozdělený i vertikálně. V zapuštěném přízemí, v zeleném příšeří za živým plotem, žil polský pár, narychlo slátaný dohromady ze dvou příchozích z odlišných částí Polska, které spojovalo snad jen to, že oba chtěli ušetřit za nájem a mohli se handrkovat o prachy ve své mateřštině.

V půlpatře byla kuchyňka, koupelna spojená se záchodem a jeden blbec ze Senegalů, který pokaždé pomočil prkýnko. V prvním patře, v největším pokoji s výhledem do ulice, pobýval neurčitý počet (snad) Jamajčanů víc než dvou pohlaví, kteří se periodicky přeskupovali a měnili působiště po vzoru drobných drogových dealerů v londýnských okrajových čtvrtích, kteří se stěhují z bytu do bytu, aby je nenašla policie. Každé přeskupení s sebou přineslo zvuk nových (ale úplně stejných) cédéček s reggae a hip hopem, nový (ale úplně stejný) pach čím dál tím skvělejšího skunků, nová (a docela jiná) hovna v záchodě, protože se čerství usídlenci dosud nenaučili spláchnout, a nové (ale úplně stejné) držky šíleně

cool mladíků v kalhotách módně na půl žerdi, kteří se radši plazili do schodů módně kulhavým krokem invalidů, než by si kalhoty potupně povytáhli. Rozzářeně na Millu zírali a vydechovali blažené „Hello“, jako by na úzké chodbě s nechutně prošlapaným kobercem nepotkali ženskou, která by mohla být jejich matkou (kdyby takové grázly někdy zplodila), ale éterické stvoření divotvorného světa, na jehož jméno se neodvážili zeptat, ale do kterého už teď byli zamilovaní.

Jasně, byli to pubertáči. Olezlí, zkouření, nablblí – ale viděli ji! Dělal jí to – tajně – dobře a občas přemítala, jestli to má co dělat s rasou. Londýn byl nezvykle zařízený, pokud šlo o lidi různých barev. Jiné podobné místo neznala. Ale teď neměla náladu řešit ten problém s identitou. Odpovídala úsečným „Hello“ a pečlivě se mračila. Potom utekla do svého pokoje a honem se tam zamkla. Odmítala se angažovat s kýmkoli z baráku. To teda ne.

Značná část rozkoše z „náhodných“ vztahů, kterými se už chvíli probírala, spočívala v tom, že nevěděli, kde ji hledat. Nevěděli o ní nic, co jim Milla sama nenalhalá. Líbilo se jí být tajemná.

A tady, v baráku, kde se všichni koupali ve stejné vaně, vařili na stejném sporáku a kradli si jídlo z jedné lednice, mohla být všechno, jen ne tajemná.

Milla bydlela v prvním-a-půltém patře, o šest schodů výš než překupníci. Trůnila v nejvyšším prostoru s oknem do zahrady (teda: s oknem, kterým viděla na betonový dvorek, poházený odpadky, co na něm rostla KYTKA, když se podívala níž, anebo na půvabné sousoší čtyř popadaných krbových komínů na střeše protějščího domu, když se podívala výš) a bylo jí tu fajn. Doprostřed mikropokoje, mezi propadlou postelí a skříň, které se pořád otvírala dvířka, si postavila stojan sahající až ke stropu, a namlouvala si, že šedivé světlo, pronikající sklem, které se dalo umýt jenom zevnitř, je

ono vytoužené světlo SEVERNÍ, po kterém tolik baží malíři a brusiči diamantů.

Bylo to, za něco víc než rok, Millino třetí londýnské působiště. Z předcházejících dvou ji okolnosti vyštvaly (trochu si za to mohla sama), ale zapřísáhla se, že z tohohle se vyštvat nedá. Místnost velikosti nákladního výtahu, který už nikam nejezdil, ale zachvíval se zvuky z domu i z ulice, jako by byl pořád zavěšený na lanech, tvořila ten nejúžasnější DOMOV, jaký si Milla mohla přát.

/POLŠTÁŘ TY/

Objímala ho a někdy brečela, ale teď už skoro nikdy. Byl velký, uspokojivý, napchaný, dobře se objímal a neodmlouval. Aspoň většinou. Uměl se tulit jako málokterý chlap, voněl levandulovou aviváží a nedělal si na ni nároky.

Pomáhal Mille, aby se nezbláznila, a jmenoval se TY.

Psychiatra (ke které půl roku poctivě chodila, po tom, co se to stalo, i když se zdálo, že jí to nepomáhá, že je to totálně na nic), sice kvákala jen samé nesmysly a vrstvila – v úhledných komíncích – jedno klišé na druhé, jako by skládala prádlo, ale měla přece jen v pár věcech pravdu (konečně to Milla uznala). Říkala, že má dvě možnosti:

Buď se snažit nechat co nejvíc věcí při starém, aby život měl, přece jen, kontinuitu: zachovat si zvyklosti, přátele, rozvrh dne, práci... všechno, co jenom trochu jde zachovat, takové, jaké to bylo. Jsou ženy, říkála jí, které si z bytů budují muzea. Jeden pokoj v nich (TEN pokoj, ano) nechají přesně tak, jaký byl předtím. Některé mezi poházenými věcmi, kterými se nesmí pohnout ani o milimetr, utírají prach... jiné je zakrývají igelitem. „Budete se divit, paní S.“ říkála psychiatra, „ale já osobně ani tohle řešení nepovažuju za nenormální. Za patologické. Zejména u starších lidí, starších, než jste vy, kteří už vážně nemohou začínat znova... u lidí, u nichž se nedá předpokládat, že by ještě někdy... chápete?“

Milla řekla, že to nechápe. To proto, že to dobře pochopila. (I když některé věci chápala až teď, až po tom, co se stala Millou.)

Ale už tenkrát viděla, že i tohle jednou pochopí. Už tenkrát dostala rentgenové oči, co se propalovaly časem dopředu a vrtaly do budoucnosti díry. Ty díry, co do nich jednou zapadne. V budoucnosti. Bylo to divný, ale v tomhle období, v období, kterému psychiatra tak pěkně říkála PROCES, myslela pořád jen na budoucnost, pořád a pořád.

Viděla v té budoucnosti zesklovitělý, zažloutlý, puchřející igelit, tak nějak divně oslizlý a zároveň zdrsňelý usazeným

prachem. Pod igelitem – VĚCI. VĚCI. VĚCI. Šílené, co věci stačíte nastřádat, aniž byste se snažili, aniž byste o to stáli, za sedmnáct let. I kdybyste je systematicky vyhazovali, i kdyby vám v tom máma pomáhala, je věcí, co dnes stihnete za sedmnáct let nastřádat, šíleně moc. Určitě se na světě najdou místa, kde po vás zůstane jen sponka do vlasů a seprané sárí. Určitě se v čase najdou období, kdy věci, co po vás zůstanou, nejsou tak efemérní, takové dobovky. Milla stála uprostřed pokoje, už ani neměla sílu brečet, a tím svým křišťálovým průhledem do budoucna viděla cédéčka, džíny, mikiny, plakáty na zdech – a z toho všeho PŘÍŠERNÁ, příšerná dobovka, která každému, kdo o tom jen trochu ví, prozradí s přesností na pár týdnů datum, kdy se to přihodilo. Kdy Milla přišla o dceru.

(„Ještě máte jedno dítě, paní S. Nezapomeňte na to.“)

Ještě před nedávnem, říkala si Milla, adolescenti nemuseli tak rychle kráčet s dobou – přesněji řečeno zoufale utíkat, s tím jejich mladým růžovým jazýčkem trčícím z koutku úst, pomatlaných tou samou rtěnkou, co všechny spolužačky, a snažit se ze všech sil dostihnout svého boha – boha COOL, boha pubertácké módy, toho boha, co ho v posledních pár desetiletích nenávratně odcizily (nebo snad vytvořily? zrodily? vybudovaly? splichtily? uplácaly ze sraček a pubertálních mozků?) nenažrané nadnárodní korporace na výrobu prachů. (Pak mu bezešvým spojem přivařily k chapadlům sprej s lyzolem a drátěnou houbu, aby neúnavně a systematicky vymýval mozky všech pubertáků, co se na téhle Zemi zrodili.)

Až do té doby (svěřila se psychiatře) si představovala životní dráhu jako cestu – širokou cestu, co někam vedla. Ne vždycky pohodlnou, to ne, a ne bez zákrut, ale víceméně po rovině. Pak nějaký čas viděla životní cestu do vrchu. Šplhala namáhavě výš a výš, s jazykem na vestě se plazila vzhůru